A°. 1842. N°. 66.

DONDERDAG, 18 AUGUSTUS.

JE MAINTIENDRAI.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

ADVERTENTIEN.

PARAMARIBO, den 13 Augustus 1842.

De Weduwe BAREND geboren JACOBS, den 9den dezer, op de hoogte van de zoogenaamde *Vischmarkt*, ter voorkoming van schaden aan een harer Ponten, hebbende doen ophalen een *oud defect WERP-ANKER* zonder *STOK*, met scherpe *BLADEN*, naar gissing zwaar *Drie Honderd Ponden* Amsterdamsch, thans liggende ter voornoemde plaats op den wal; zoo wordt zulks ingevolge artikel 30 van het Reglement op het Havenen, geadverteerd, ten einde bij vermeend regt van eigendom op hetzelve, daarvan vóór- of op den 3den September e. k., kennis te geveo aan

Den Havenmeester,
R. H. ESSER.

Eerste Advertentie.

Tooneel-Genootschap :
THALIA.

Buitengewone Representatie,
OP DINGSDAG, 23 AUGUSTUS 1842.

JOHANNA VAN MONTFAUCON,
Romantisch Tafereel in *vijf* Bedrijven.

☞ *Het Abonnement, voor deze Representatie niet verbindend zijnde, wordt echter aan de Inteekenaren de voorkeur gelaten op hunne Zitplaatsen, met uitnoodiging, om ingeval zij van dezelven* GEEN *gebruik wenschen te maken, daarvan vóór den 18den Augustus e. k., den ondergeteekende kennis te geven. De overblijvende Zitplaatsen zullen na dien tijd, bij hem kunnen worden besproken.*

(26343) De Secretaris,
H. F. WESENHAGEN.

(26269) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* om *negen* uren verkoopen, om verkoop-rekening te sluiten: LIPPEN, KEELEN, tobbetjes HARING, LABBERDAAN en andere PROVISIEN, STUKGOEDEREN, HOORNVEE van Plantaadje *Meerzorg* in *Tapoeripa*, en eenige behoorende aan den Boedel wijlen den Edel Groot Achtbaren Heer H. KLINT; alsmede de reeds geadverteerde overige SLAVEN, behoorende aan den Boedel wijlen Mevrouw de Wed. D. B. JACOBS.

Scheepstijdingen.

UITGEZEILD.

Den 16den dezer, Z. M. Transport-Schip *DORDRECHT*, gekommandeerd door den Kapitein Luitenant ter Zee, C. VAN DER HART, over Coppename, naar Curaçao.

Mengelingen.

DE GEWAANDE PASTOORSNICHT.

De Pastoor eener dorps-Parochie, eene mijl van Ville-Franche en Beaujolois in Frankrijk gelegen, op zekeren avond zijne tafel onder een zijner wijngaarden in den tuin hebbende laten dekken, om zich in de avondkoelte te verfrisschen, kwam zijn bediende hem berigten, dat er eene vreemdeling gekomen was, die zich voor een zijner naastbestaanden uitgaf en hem verzocht te spreken. „Dat zij binnen kome," zeide hij, en na verscheen er eene zeer welgekleede vrouw van bijkans vijftig jaren, die hem onbeschroomd naderde en hem dus aansprak: „Mijne lieve neef! vergun mij, dat ik u mijne hoogachting betuige, en u iemand herinnere, die u in uwe jeugd van eenig nut is geweest. Ik ben verzekerd, dat gij moeite zult hebben, mij op dit oogenblik te herkennen. Hoe! de waschter uwer kragen, die zorg voor uw linnengoed droeg, toen gij nog op de kweekschool waart! Inderdaad de jaren maken groote verandering in de gelaatstrekken!" Nu begon de geestelijke zich te herinneren en meende waarlijk in haar, die tot hem sprak, eenige trekken van eene naastbestaande te bespeuren, die hem bediend had in den tijd zijner studie. De gelukzoekster ging voort met hare aanspraak, vertelde eene menigte anekdoten van vroegeren tijd, noemde hem al de namen der familie, en bragt zoo veel omstandigheden te berde, dat onze goede man eindelijk er achter meende te zijn, opstond, haar groette en haar duizendmaal om verschooning bad, dat hij haar niet straks herkend had. Men bragt het avondeten; de gewaande naastbestaande verd de beste plaats aangewezen, en zij beantwoordde vlug al de ondervragingen, die men haar deed. „In waarheid, mijne lieve nicht!" zeide de Pastoor, „er was niets minder noodig, dan het verhaal, dat gij mij doet, om mij te overtuigen, dat gij wezenlijk de vertrouwde persoon zijt, tot wien ik eertijds zoo dikwerf de toevlugt genomen heb. De tijd en de jaren kunnen iemand aanmerkelijk doen veranderen, en zonder u te willen bedroeven moet ik rondborstig verklaren, dat ik bij u geen een dier trekken meer kan bespeuren, welke u voor dezen zoo gemeen waren. Maar dit zij zoo, hierover moet gij u niet bekommeren, en, om terug te komen to hetgeen u meer bijzonder raakt, zoo zeg mij eens, bid ik u; wat uw tegenwoordig herwaarts voert?" De bedriegster antwoordde met een vriendelijk gelaat: »het is nu twintig jaar geleden, dat ik mij te Château-Chinn vestigde, waar ik een klein huisje huurde, regt tegen over dat van uwen oom; daar wij nu slechts acht uren van Corbigny af zijn, waar uw geliefde vader woont, ging ik hem, u veertien dagen geleden, bezoeken en hem vragen, of hij u ook iets had te belaste. Eene kleine erfenis, die ik twee mijle van hier moest ontvangen, en welke nog aan eenige zwarigheden onderhevig was, deed mij besluiten tot het doen dezer reize. Op deze tijding begon de goede grijsaard te schreijen, »gij moet hem zeggen," antwoordde hij mij," »dat ons Proces op het punt is, om uitgewezen te worden, maar dat de Procureur nog vijftig kroonen vraagt tot voldoening van onderscheiden dingen, die noodzakelijk afgedaan moeten werden, voor een volkomen vonnis; dat ik, na zoo veel onderscheidene betalingen buiten de mogelijkheid zijnde, om eensklaps zulk eene aanmerkelijke som bijeen te krijgen, hem verzoek, mij nogmaals in mijne verlegenheid bij te staan, en zoo hij het goedvindt, het geld u slechts ter hand te stellen." »O dat vervloekte Proces!" riep de geestelijke uit; »het zal ons nog ten gronde helpen. Zoudt gij het gelooven, lieve nicht! dat ik nu reeds vijftien honderd francs aan de familie heb voorgeschoten, om een einde aan die zaak te maken. En dat houdt nog niet op; doch dewijl het werk nu op het punt staat van voleind te worden, moet ik wel besluiten, om alles te doen, ten einde mijnen armen vader uit dit verdriet te helpen. Morgen zal ik hem eenen wisselbrief op Ville-Franche toezenden; want ik durf u daarmede niet belasten." »O dat is niets," hernam de gewaande nicht; wil ik gaarne deze moeite op mij nemen; vertrouw dit geld aan mij toe en gij kunt er u op verlaten, dat het zonder kosten ter behoorlijke plaatse zal bezorgd worden." — »Maar het zal u misschien te veel beladen...." »Wel nu! geef goud geld, dat neemt weinig plaats weg...." »Maar ontmoetingen...." »Wederom geene zwarigheid; doe mij door uwen bediende tot buiten het bosch brengen, en wat het overige van den weg betreft, daar is even zoo min gevaar als hier in het midden van dezen tuin." Kortom, de geestelijke leende het oor aan deze redenering en des anderen daags deed hij zijn paard zadelen, gaf de vijftig kroonen aan zijne nicht, betrouwde haar eenige geschrevene papieren voor zijnen vader toe, belastte haar duizend complimenten aan zijne familie, en beval haar in de handen van zijnen knecht Jan aan, zonder den minste argwaan te hebben van den trek, dien men hem speelde. Deze listige bedriegster had zich reeds door eene menigte dergelijke trekken onderscheiden. Zij onderzocht zeer arglistig naar de namen en bedieningen van al die genen, welke zij op zoodanige wijze dacht te misleiden. Zij wist achter de diepste geheimen der huisgezinnen te komen en sprak er met zoo veel wetenschap van, als of alles aan haar was toebetrouwd. Zij drong zich in de huizen binnen, onder voorwendsel om er eenige diensten te bewijzen; daarenboven had zij de begaafdheid, om zich voor eene andere uit te geven, de stem en de gebaren na te bootsen van den persoon, wiens plaats zij innam, en een verhaal met al de kleuren van waarheid en opregtheid te versieren. Terwijl onze Pastoor zich vertroostte over deze laatste aflossing voor zijne familie gedaan, doorkruiste Jan, de ligtgeloovige Jan, met den toom in de hand, het bosch met de nicht, op weg naar eenen grooten brug, die slechts anderhalf uur verre lag. Beide in de herberg gekomen zijnde, werd het paard op stal gezet en deed de gelukzoekster haren geleider met zich aanzitten. De onnoozele hals wilde zich hier tegen verzetten, maar zij nam hem bij den arm, en wierp hem op zijnen stoel, zeggende; dat men op reis geene onderscheiding

maakte, en dat ieder een als dan gelijk was. »Waarlijk, vriend Jan!" zeide zij; »ik bewonder de spaarzaamheid van mijnen rijken neef; want hoe kan een zoo warm gekleed en gekapt man een zoo slecht kleed en zulk een kaal hoofd als het uwe dulden? Dat is inderdaad schande voor hem; hij kon u immers zeer gemakkelijk wel zijne oude pruiken schenken, dan zoudt gij althans zoo niet blootgesteld zijn, om uwe groote ooren te doen zien en verkouden te worden." »Het gansche dorp spreekt als gij, Mevrouw!" antwoordde Jan; maar hoewel mijn Heer een volmaakt eerlijk man is, krijgt hij het echter zelden in zijn hoofd, om ons eenig geschenk te doen; en ik kan verklaren, dat gedurende de vijftien jaren, dat wij hem dienen, Theresia en ik, wij voor geene vijf sous aan giften gekregen hebben, buiten ons loon."

»Wel nu!" hervatte de nicht, »ik wil u op staande voet, ten zijnen spijt, voor mijne rekening doen kappen. Zij riep nu aanstonds de waardin en vroeg haar, of er daaromstreeks geen pruikmaker te vinden ware, die eenige opgemaakte pruiken in zijnen winkel had. Wel ja! hervatte deze vrouw; en op staande voet liet zij eenen pruikmaker halen. Deze kwam met eene doos onder den arm, paste een zijner pruiken op den bol van Jan, en eene gevonden hebbende die hem paste, zeepte hij hem ook in, om hem te scheren, en hem zoo schoon te maken, dat Jan geen Jan meer geleek. Maar het was nog heel wat anders te zeggen, toen zij na een half uur eenen koopman in gemaakte kleederen hebbende doen komen, de knecht zich in best laken gekleed bevond, hetwelk nog geene zes weken gedragen was. Dit gedaan zijnde, kwam men omtrent den prijs overeen, en de pruikmaker en lakenkooper werden gelast, na den middag ten drie uren om hun geld te komen. Jan, die nu een geheel ander man was, putte zich uit in dankbetuigingen en wist eenen weg met zijne handen te plaatsen. De middagmaaltijd liep af, en nu moest de nicht nog vernemen, waar zeker Procureur woonde, aan wien zij last had eenige papieren van wege haren neef, den geestelijke, te overhandigen. »Gij hebt," zeide de waardin, »bijna een kwartier uurs eenen zeer slechten weg, maar gij hebt een goed paard, en wanneer men iets heeft, moet men er zich van bedienen." »Dat denk ik ook," antwoordde de listige vrouw; »Jan zal mij in de keuken wachten en ik zal vóór klokslag van twee uren terug zijn." Op deze woorden vertrok zij en is sedert nog niet terug. In plaats van tot twee uren, moest men tot vier uren wachten; doch er verscheen geene nicht. De waardin liet een harer kinderen naar den Procureur gaan; maar deze had niemand gezien; men zond ten vijf uren nogmaals derwaarts, maar men ontving hetzelfde antwoord. Eindelijk kreeg men achterdocht, die weldra in wezenlijkheid overging. De gelukzoekster werd beschuldigd van schelmerij, en de knecht, dat hij het met haar eens was. Deze zwoer, bij hoog en bij laag, dat hij aan dat alles niet het minste deel had, dat hij er zelfs het slagtoffer van was, en zijn meester er vijftig kroonen en een paard bij verloor. In dien tusschentijd kwamen de pruikmaker en kleederenverkooper, die, nu het bedrog vernemende op Jan aanvielen, hem allerhande scheldnamen gaven. De waardin liet het niet bij woorden berusten; want ziende dat zij geenen penning voor haar middagmaal zou krijgen, liet zij den armen man door hare kinderen duchtig afkloppen. Jan, wel afgeröst, goed geschoren, met den buik vol en de tranen in de oogen, greep nu zijne zweep weder op en ging huilende naar huis, waar hij eerst des avonds ten negen uren aankwam. De pastoor zat juist aan het nageregt, »goeden avond mijn Heer!" zeide de arme jongen op eenen droevigen toon. »Goeden avond mijn vriend," antwoordde de geestelijke, die hem op dat oogenblik niet herkende. »Hoe!" vervolgde de knecht, terwijl hij eenen diepen zucht loosde, »kent gij Jan niet meer?" Op het hooren van dezen naam sloeg de meester twee groote blikken op en verstomde van verbazing. »Welke drommel!" zeide hij, »heeft u zoodanig uitgerust?" »Waarlijk," antwoordde hij, »is dat is uwe slechte nicht; doch met dat al ben ik slechts mijn *haar* kwijt, maar gij uw *geld* en den armen Pierrot;" en nu ging hij al de omstandigheden dezer noodlottige geschiedenis verhalen. Des anderen daags kwam dit ter ooren der gansche Parochie: men beklaagde den geestelijke, doch men kon zich niet onthouden te lagchen over het geval van den knecht.

WILLIAM GETTING,

een Engelschman, die dikwijls den naam van William Smith aannam, uit het kerspel Wolhope, in Herfordshire, geboortig, en de zoon van eenen Verhandelaar was, ging in zijn zestiende jaar naar Londen en was verscheidene jaren lang bediende, tot hij, door kwaad gezelschap op verkeerde wegen gebragt, eindelijk alle gevoel voor regtschapenheid verloor. Zijn leven was eene aaneenschakeling van misdaden, die hem eindelijk tot een medgezel der ergste booswichten maakten, met welke hij in eene nauwe verbindtenis trad. De gewoonte, om misdrijf op misdrijf te plegen, had bij hem alle gevoel voor menschelijkheid uitgedoofd. Hij leefde geheel en al toomeloos, zonder alle zeden, en rekende het zich tot eer, even eens als de beruchtste booswichten te handelen, die door hunne genie, hunne schelmstukken en hunnen moed, zich eenen naam hadden verworven. Hij bestudeerde hun karakter en hun gedrag, spoorde hunne slinksche wegen na, en vormde zich naar hun voorbeeld. De beoefening van ondeugd verschafte hem stoutmoedigheid, zoo dat men ook van hem zeide, dat hij even zoo veel genie had om een Landschap te verwoesten en in armoede te dompelen, als een groote held, om hetzelve te veroveren en gelukkig te maken. Onder zijne menigvuldige daden van deze soort was inzonderheid die merkwaardig, welke hij aanstonds in den beginne, toen hij zich aan dieverij overgaf, uitoefende.

Hij ging namelijk op zekeren avond, als een kruijer gekleed, in het huis van eenen Doktor der Artsenijkunde, die in of naast Wells Close bij de Zweedsche kerk en den Ratelifschen weg woonde. Hier sloop hij in een vertrek op eene bovenverdieping, en pakte een kostbaar bed te zamen. Toen hij met dezen buit de kader uitkwam, om denzelven weg te voeren, viel hij al de trappen af; en daar het geweld van den val den ouden Doktor en zijnen zoon opmerkzaam en nieuwsgierig maakte, zoo liepen zij de keuken uit om te vernemen, wat er geschied was. William Getting hijgde, alsof hij geheel afgemat en buiten adem ware, vraagde ook (daar hij, tegen zijn hoop en wensch, den Doktor en zijnen zoon zoo nabij zag) — »Is uw naam niet . . . ?" »Ja," (antwoordde de Doktor) wat brengt gij daar? — »Mijn Heer! zeide de gaauwdief. Master Hugh Hen zend mij hier, om deze dingen bij u af te geven, welke mij bijna den ruggegraad ingedrukt hebben, weshalve ik ook genoodzaakt was, ze hier neder te werpen. Hij zal weder komen en ze afhalen, om ze in een ander huis te laten brengen, hetwelk hij hier omstreeks gehuurd heeft.

»Master Hugh Hen? wie is deze? (vroeg de Doktor) ik ken niemand, die zoo heet." Getting zeide: »lat weet ik niet, maar zekerlijk kent Hugh Hen u, dewijl hij mij bevolen heeft, om de dingen hier neder te leggen." »Hij mag mij kennen of niet, (was hierop het antwoord des Doktors) ik wil geen goed van vreemde lieden tot mij nemen, wanneer zij zelve niet daarbij tegenwoordig zijn; draagt ze daarom maar weg!» Ofschoon nu Getting hem verzocht om ze slechts te behouden, onder voorwendsel, dat hij reeds moede ware, zoo volgde er evenwel een nieuw bevel des Doktors, van gelijken inhoud: Getting zeide eindelijk, dat, wanneer hij dan toch het goed weder wegdragen moest, de Heer Doktor en zijn zoon zoo goed zijn wilden, om hem het pak op den rug te helpen. »Van harte gaarne!" (antwoordde de Doktor), »kom, mijn zoon! en help mij het pak op des mans rug heffen."

Dit geschied zijnde, ging Getting met het bed het huis uit.

HET GESTOLEN KIND.

Eenen armen man te Londen was een schoon vierjarig meisje ontstolen geworden, van hetwelk hij gedurende zeven weken niets had kunnen vernemen. Hij twijfelde er aan, dat hij haar ooit weder zou zien. Op zekeren dag ging hij door Conventgarde, en ontdekte een kind, in een wollen deken gewonden, op den arm eener bedelares. Hij wist niet, of hij zich op zijne oogen verlaten konde, en riep, twijfelachtig, uit: »Zijt gij het, Sally!" Op het zelfde oogenblik schreeuwde het kind: »Vader! vader! neemt mij, neem mij!" De verheugde vader was zoodanig verrast, dat hij de bedelares niet aanhield, maar het volk nam het werk der Policie op zich en behandelde het schandelijk vrouwspersoon niet zeer zacht, tot dat zij eindelijk in hechtenis genomen werd.

In den herfst van den jare 1802 meldde zeker doodarm mensch, uit de kolonie Neuhof, den Predikant Probst te Lossen, in Duitschland, den dood van een zijner beide kinderen aan, en ontving, wegens zijne bekende behoeftigheid, van denzelven een aanmerkelijk geschenk, om de kosten der begrafenis te kunnen goedmaken; terwijl de Leeraar hem ook door zijne voorspraak eene doodkist verschafte. Weinige weken daarna maakte dezelfde man den dood zijns tweeden kinds aan den Predikant bekend. De Leeraar nam hartelijk deel in zijn lot, en deed zoo veel hem mogelijk was, om hem in zijne schijnbare droefheid te troosten. — »Wat baat mij alle troost!" hervatte de kolonist met een graauwstorig gelaat en onbeleefde uitdrukkingen, »daardoor krijg ik niets, om het kind te kunnen begraven." Bij dit zonderlinge gedrag vond de Leeraar het niet raadzaam, ofschoon anders daartoe wel bereidwillig om zich, gelijk in het eerste geval, zijner aan te nemen, maar hij wees hem aan zijnen Landheer; waarop de man spijtig heen ging, terwijl de Predikant het sterfgeval terstond in het kerkboek opteekende. Hij kwam niet op de gedachte, dat hetzelve valsch konde zijn, en de ontdekking had ook eigenlijk slechts op een toevallig gesprek met den verre af wonenden koster, of met eenen inwoner der kolonie, of op de tegen het einde des jaars gewone vergelijking der doodregisters van den Predikant en Koster kunnen volgen, waar dezelve niet vroeger voorgevallen, dewijl de vrouw van den kolonist bij den Leeraar kwam om voor haar kind eenige afgelegde plunjes te bedelen. — »Voor uw kind?" vroeg de Predikant vol verwondering: »gij had er immers maar twee en beide heeft uw man als dood opgegeven." — »Dan heeft hij u bedrogen," hervatte de vrouw, gelijk hij mij bedrogen heeft. Mij heeft hij verlaten en heeft mij met de Kinderen laten zitten; maar van u heeft hij gehoopt, met list nog een geschenk te zullen bekomen."

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het nieuw gekoperd tweedeks Barkschip Susanna Maria, Kapt. E. Meijer. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Maria Elisabeth, Kapt. H. C. Wriborg. — Adres bij C. J. Leijsner.

Het gekoprd tweedeks Brikschip Phoenix, Kapt. J. J. Gorter. — Adres bij J. Gisius. — Sluit 28 dezer.

GEDRUKT BIJ DE ERVEN J. BRINK.